

זה הדרק

زوهدريخ ZO HADEREKH

גיליון 6, 6 בפברואר 2019

חד"ש בנסת ובשטח

מועצת החזית בחרה את רשימתה לבחירות

הצודק לשוויון ולשלום עד שנצח". ח"כ ד"ר יוסף ג'בארין נבחר פה אחד למקום הרביעי, ומסר כי "חד"ש יוצאת מחוזקת ומלאת אנרגיות ותקווה".

ג'אבר עסאקלה, תושב מע'אר ובעבר מנכ"ל שותף בעמותת סיכוי, נבחר למקום החמישי ברשימה. מזכירות חד"ש תאייש את יתר המקומות ברשימה.

יצוין שמערכת הבחירות של חד"ש יצאה לדרך גם בשטח.

מהחזית נמסר כי "האתגר עתה הוא להפוך את הרשימה המשותפת למחנה דמוקרטי רחב והמוני בדרך הרצופה והארוכה להפלת שלטון הימין".

לפי סקר שראה אור בסוף השבוע, הרשימה המשותפת בראשות ח"כ עודה היא הרשימה השלישית בגודלה. לפי סקר זה, שערכו "ישראל היום" וערוץ "איי-24", לו הבחירות היו מתקיימות עתה, הייתה מפלגתו של גנץ זוכה ב-19 מנדטים ואילו מפלגתו של לפיד הייתה נחלשת עד 9 מנדטים.

מהסקר עולה כי הליכוד בראשות

בנימין נתניהו גורפת 28 מנדטים, הרשימה המשותפת – 9, הימין החדש בראשות נפתלי בנט ואיילת שקד – 7, יהדות התורה – 7, העבודה – 5, כולנו של שר האוצר משה כחלון – 5.

שורה של מפלגות מתנדדות על סף אחוז החסימה: ש"ס בראשות אריה דרעי, גשר בראשות אורלי לוי-אבקסיס, מרצ בראשות תמר זנדברג, זהות הימנית-קיצונית בראשות משה פייגלין (4). הבית היהודי-האיחוד הלאומי בראשות בצלאל סמוטריץ' מקבלת 3 מנדטים ולא עוברת את אחוז החסימה, וכך גם ישראל ביתנו, מפלגת תע"ל של אחמד טיבי ועוצמה יהודית בראשות מיכאל בן ארי. התנועה בראשות ציפי לבני יחד בראשות אלי ישי מקבלות מנדט אחד כל אחת.

עוד בטרם פורסמו תוצאות הסקר, אמרה ח"כ תומא-סלימאן בריאיון בגל"צ (31.1) כי היא מאמינה שאחמד טיבי יחבור לרשימה המשותפת בסופו של דבר: "בשעת אמת, כולם יבינו שקיים צורך ברשימה המשותפת. המשותפת איננה דבר ארעי והיא לא תחלוף אחרי קדנציה אחת".

מועצת חד"ש בחרה בשישי (1.2) פה אחד את ביו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה, לראשות רשימת חד"ש לכנסת ה-21. זאת לאחר הסרת מועמדותם של שני המתמודדים מולו, מנכ"ל מוסאוא ג'עפר פרח וסגן ראש עיריית נצרת עילית ד"ר שוקרי עואוודה. לאחר היבחרו, אמר עודה: "בימים שכולם מדברים על מי יחליף את נתניהו, אני רוצה לשאול כמה נחליף אותו? באילו ערכים?

האזרחים צריכים לבחור - האם אנחנו הולכים אל עבר דמוקרטיה או אל עבר אפרטהייד? זו השאלה של הבחירות הקרובות". הוא הוסיף, כי "מול ההסתה, חוק הלאום, הגזענות והייאוש, יובילו חד"ש והרשימה המשותפת ערכים של שלום, שוויון, דמוקרטיה וצדק. מי שרוצה אותנו מפולגים ובנפרד, חלשים ומיואשים, יקבל אותנו חזקים וביחד, עם תקווה לשינוי". לדבריו, "אי אפשר בלעדיו. שמאל בלי האוכלוסייה הערבית איננו

שמאל. רק מחנה דמוקרטי רחב הוא האלטרנטיבה האמתית לשלטון הימין הפשיסטי והקיצוני".

למקום השני ברשימה נבחרה חברת הכנסת המכהנת עאידה תומא-סלימאן. פרח, שהתמודד מול תומא-סלימאן, הסיר את מועמדותו בשנית, ואמר מעל הבמה כי הוא "מעביר מסר שצריך לחזק את חד"ש ולהיאבק כדי להפיל את ממשלת נתניהו. לא באתי כדי לחפש מקום בכנסת".

תומא-סלימאן אמרה בנאומה לאחר בחירתה, כי "הימין הפשיסטי עושה לנו דה-לגיטימציה. אמרו שאנחנו בוגדים והסיתו נגדנו, אבל גם ברגעים קשים, אנחנו לא מפחדים מנתניהו. יש מאחורינו ציבור שלם, ערבי ויהודי, המעוניין בעתיד של שלום, שוויון וצדק".

למקום השלישי ברשימה נבחר ד"ר עופר כסיף, מרצה באוניברסיטה העברית. לאחר היבחרו, נאם כסיף בפני מאות הנוכחים ואמר: "אנחנו החלוצים והמובילים במאבק נגד הניצול המעמדי, נגד הדיכוי הלאומי ונגד האפליה המגדרית ובעד חברה שוויונית וסוציאליסטית. נמשיך במאבקנו

מכתבים למערכת

לעזרת משפחה שמעונה נהרס

"אינן לי זמן לבכיות שלך" – כך אמר החייל לאב שהתחנן בפניו שלא יקרע את שמית התינוקת בעת שהרס וגירש, יחד עם חיילים נוספים, עוד משפחה ממקום מגוריה בבקעת הירדן הנתונה תחת כיבוש.

אני מודה: הלילה שוב לא הצלחתי להירדם. עטופה בשמיכת הפוך שלי, מוגנת בסופה בקירות האבן של ביתי היציב, לא הצלחתי לדחוק את התמונות של משפחתם של תחריר ועבד מפסאיל, שראיתי לפני שנתיים בבקעת הירדן.

פסאיל הוא כפר פלסטיני בצפון מזרח הגדה המערבית, חלק מנפת יריחו, הנמצא כ-14 ק"מ מצפון-מערב לעיר יריחו. היישוב הפלסטיני הקרוב ביותר הוא דומא הממוקם בנפת שכם ממערב.

בכפר זה התבצעה בקיץ 2015 אחת ההריסות הגדולות שביצע המנהל האזרחי בגדה המערבית. היא הותירה 127 בדואים-פלסטינים להסתופף חשופים בצל העצים, בחום של אוגוסט ובשמש הקופחת של הבקעה. 80 ילדים איבדו אז את ביתם ביום אחד.

בחורף הקר לפני שנתיים הגענו לפסאיל לפנות ערב. בגשם שוטף מצאנו את ההורים הצעירים וחמשת ילדיהם הקטנים – הצעיר בן שנה וחצי, הגדולה בת 10. הם הצטופפו תחת עץ, רטובים כחתלתולי רחוב, רועדים מקור, ומחממים עצמם במדורה קטנה שהבעירו בחסותם הדלה של ענפי העץ. בכל השטח הצחיח של הבקעה לא היה שום מחסה אחר, ומה שהיה ביתם עד לפני כמה שעות – לא היה אז אלא גל של קורות וברד קרוע ורמוס.

עמדנו מולם, המומים מהאכזריות הנוראה של הכיבוש, חסרי אונים. אחד החברים התעשת, נסע לעוג'ה הסמוכה והביא כמה אוהלים קטנטנים שהמשפחה תוכל לזחול לתוכם באותו הלילה.

בשבוע שעבר, ב-17 בינואר, שוב נותרו תחריר וילדיה (בתוספת תינוקת בת ארבעה חודשים) בגשם וברוח ללא מגן. שוב עלה הכורת האכזר על ביתם. עריסת התינוקת נהרסה, המזרונים נרטבו והילדים חולים. האב מירר בלי סוף בככי.

הריסת בית היא מעשה נפשע. תמיד. בית, ואפילו אם הוא אוהל, הוא המפלט האחרון והבסיסי מפני מוראות החיים. בית הוא מקום שבו אפשר לאסוף את עצמך ולהמשיך להתמודד עם הקושי היומי של חיים תחת מגף הכיבוש. אבל ביום בו כל כלי התקשורת מזהירים מפני הסופה המגיעה, בתי ספר מחוממים נסגרים מפאת איום השלג בירושלים, ביום סוער וגשום כזה זורקים תינוקות למדבר ללא מחסה?!

לא יכולנו לעמוד מנגד בעת שתחריר, עבד וילדיהם נותרו ללא קורת גג. אנחנו, קבוצת פעילים, קנינו להם כעבור יומיים אוהל ומזרונים והבאנו בגדים יבשים.

אנו זקוקים למשאבים נוספים על מנת לרכוש ציוד בסיסי עבור המשפחה הנפגעת. תרומות לכיסוי ההוצאות אפשר להפקיד בחשבון הבנק של נורית פופר: בנק דיסקונט סניף 0187 הוד השרון; מס' חשבון 71135326.

דפנה בנאי, תל אביב

אפשר לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דברים בשם אומרם

הגנרל קסטנייטס ומורשתו

"בסרטון תעמולה שפרסם יו"ר חוסן לישראל, בני גנץ, התגאה הרמטכ"ל לשעבר בשלל הישגים מתקופתו הצבאית. על רקע תמונות של הרס בעזה ומוזיקה דרמטית, טען גנץ שתחת פיקודו במבצע 'צוק איתן' ב-2014 הרגו כוחות צה"ל 1,364 מחבלים. בסרטון של גנץ כתוב שהנתונים הם 'לפי דוח משרד החוץ', אך לפי דוח משרד החוץ שהופץ לכלי התקשורת, עמד מספר הפלסטינים פעילי הטרור שנהרגו במהלך המבצע על 936. לפי דוח בצלם, שפורסם כחודש לאחר תום הלחימה, במבצע נהרגו 2,202 פלסטינים מאש צה"ל, לרוב 765 מהם השתתפו בלחימה או מילאו תפקיד לחימה בארגון צבאי ברצועה. לפי בצלם, 1,391 פלסטינים, 63% ממספר ההרוגים הכולל, לא השתתפו בלחימה. 526 מהם היו מתחת לגיל 18." (ניב קובוביץ, "הארץ", 22.1)

לך עכשיו וחפש את החברים שלך

"אנחנו עושים שירות צבאי מלא ונאמנים למדינה בצורה מלאה, אבל חוק הלאום עושה אותנו חצי אזרחים. תיקון החוק והוספת ערך השוויון הוא נכון למדינה, נכון לדרושים, נכון ליהודים ונכון גם לערבים. תעודת הזהות של המדינה היא דמוקרטית. חזון נביאי ישראל הוא אהבת האחר ושוויון בין האזרחים. אני חבר ליכוד כבר 20 שנה. אני מאמין בערכי ד'בוטניסקי שאמר: שוויון לכולם." (תא"ל במיל' אמל אסעד, "מעריב", 24.1)

בעבור חופן דולרים

"עבר צד: תשובה שכר את ששינסקי למאבק על התגמולים. שמונה שנים אחרי שעמד בראש הוועדה שהמליצה להגדיל את נתח המדינה ברווחי תגלית הגז – פרופ' איתן ששינסקי חוצה את הקוים. קבוצת דלק שילמה לו עשרות אלפי שקלים תמורת חוות דעת, שלפיה היא זכאית לתמלוגים מוגדלים." ("דה מורקר", 27.1)

בעבור חופן שקלים

"יו"ר מרצ, תמר זנדברג, דיווחה למשרד מבקר המדינה כי הייעוץ שקיבלה בחינם מהאסטרטג משה קלוגהפט, שווה ערך לתרומה בסך 8,000 שקלים. זנדברג נעזרה בקלוגהפט, שניהל בעבר קמפיינים מסיתים נגד השמאל, במהלך התמודדותה על תפקיד יו"ר מרצ, אך הסתירה את הקשר עמו בדיווחיה למבקר המדינה ואף הכחישה שקיבלה ממנו ייעוץ בתגובה לפניות כלי התקשורת. קלוגהפט יצר בעבר קמפיינים אגרסיביים נגד ארגוני זכויות אדם ופעילי שמאל, ובהם סרטון 'השתוללים' של תנועת אם תרצו וקמפיין נגד הקרן החדשה, שבו הוצגה יו"ר הקרן נעמי חזן כשקרן מאוירת על מצחה." (24.1, "הארץ")

מחקר חדש בדק: מי מצביע עבור איזו מפלגה ואיפה התמיכה הגדולה ברשימה המשותפת ביישובים העניים

ממצאי מחקר שבדק מי מצביע עבור איזו מפלגה ובאיזה יישוב בארץ – ראו אור בשבוע שעבר בעיתון הכלכלי "דה מרקר" (29.1). מהממצאים עולה כי התמיכה הגדולה ביותר ברשימה המשותפת היא ביישובים העניים ביותר.

המחקר לא בדק את חלוקת הכנסה לפי עשירונים, אלא את הדירוג של יישובים לפי מעמד סוציאקונומי ("אשכולות" בלשון הלמ"ס). זה מדד המשקלל את ההכנסה ממוצעת לנפש, את שיעור הזכאים לבגרות ואת שיעור הלומדים לתואר ראשון. כך שבעשירון העליון, למשל, יש מעט מאוד יישובים, ובהם סביון וכפר שמריהו, ובעשירונים הנמוכים יש יישובים רבים. יחד עם זאת, משקלם של היישובים שמדורגים באשכול החמישי הוא 28.3% מכלל המצביעים.

כך למשל, בבחירות 2015 שיעור ההצבעה למחנה הציוני בעשירון העליון היה 45%, לעומת 17% בלבד לליכוד ו-17% ליש עתיד. בעשירון התשיעי, שיעור ההצבעה למחנה הציוני היה 39% לעומת 18% לליכוד ו-16% ליש עתיד. הכוח האלקטורלי הגדול של הליכוד נמצא בעשירונים האמצעיים. כך, בעשירון השביעי 26% הצביעו לליכוד, בעשירון השישי 29% ובעשירון החמישי 32%. בעשירונים אלה, המחנה הציוני מאבד אהדה בעקביות עם שיעורי הצבעה של 24%, 21% ו-11% בהתאמה.

לפי אותו מחקר, שיעור המצביעים ביישובים החזקים לרשימה המשותפת ולמפלגות החרדיות הוא אפסי. כך בכל שלושת האשכולות העליונים. שיעור התומכים ברשימה המשותפת הוא כ-72% מתושבי היישובים באשכול השני, וכמחצית מהמצביעים באשכולות הראשון והשלישי. באשכול הרביעי הצביע אחד מכל ארבעה עבור המשותפת; ואילו בחמישי – רק 6%.

לפי סקרים, מפלגתו של הגנרל בני גנץ נוגסת בעיקר במנדטים של מפלגת העבודה. מכך אפשר להסיק שנקודות האחיזה הנוכחיות שלה הן בעשירונים העליונים. ואולם, תוצאות הבחירות לכנסת ב-2015 לימדו שאחיזה חזקה בשני העשירונים העליונים לא בהכרח מביאה את השלטון.

קול בעשירון התחתון שווה לקול בעשירון העליון, וכדי להשיג את השלטון צריך לגייס מצביעים מרוב העשירונים. כך נוהגת הליכוד. התמיכה במפלגת השלטון הימנית בקרב עשירונים 1 עד 3 היא מזערית, אמנם, אך אלה ברובם יישובים ערביים בהם מתרכזים בעיקר תומכי הרשימה המשותפת.

בבחירות הקודמות, למשל, שיעור מצביעי הליכוד בעשירון העליון היה לזה של יש עתיד. ואולם, הליכוד קיבל בסך הכל 30 מנדטים, לעומת 11 בלבד של יש עתיד.

שיעור ההצבעה ביישובים החזקים (אשכולות 8-10) היה 74.7% בבחירות 2015. לעומת זאת, באשכולות הנמוכים שיעור ההצבעה עמד על 64%. משמעות הדבר היא שהקולות האבודים בקרב השכבות המוחלשות גבוה יותר מאשר בקרב השכבות המבוססות. זה נכון בעיקר לגבי האזרחים הערבים.

החרדים אמנם ממוקמים בעשירונים התחתונים, אך שיעור ההצבעה שלהם גבוה מזה של יהודים לא-חרדים ושל ערבים. חרדים מהיישובים החלשים ביותר קרובים מאוד למיצוי פוטנציאל המנדטים שלהם, ואילו ערבים מהיישובים החלשים ביותר הכי רחוקים ממימושו. כמו כן, שיעור העובדים, בעיקר

הפועלים בענפי הייצור והבניין, הוא גדול במיוחד בקרב החברה הערבית. זאת להבדיל מהחברה החרדית.

לגבי הרשימה המשותפת אפשר להסיק כמה מסקנות: רוב מצביעיה הם תושבים ביישובים הערבים שהם עניים; רובם פועלים (מחצית העובדים הערבים מועסקים בתעשייה או בבניין), ובקרבם אחוז הנמנעים הגבוה ביותר. יש לקחת נתונים אלה בכל מתווה אלקטורלי אפשרי של חד"ש: ריצה לבד, ריצה באמצעות הרשימה המשותפת או ברית אחרת.

אפרים דויד

היישובים הערביים-הבדואיים בתחתית האשכולות החברתיים-כלכליים

הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה מציגה מדד חברתי-כלכלי של אוכלוסיית הרשויות המקומיות. הרשויות המקומיות ל-10 קבוצות הומוגניות (אשכולות) לפי ערכי המדד החברתי-כלכלי. אשכול 1 מציין את הרמה החברתית-כלכלית של האוכלוסייה הנמוכה ביותר ואשכול 10 מציין את הרמה הגבוהה ביותר.

סביון וכפר שמריהו קיבלו את הדירוג 10. אחריהן בדירוג 9 נמצאים היישובים להבים, עומר, כוכב יאיר, הר אדר שליד ירושלים, כפר ורדים, רמת השרון, שהם, יישובי גדרות ומיתר. בדירוג 1, הנמוך ביותר, נמצאות המועצה האזורית נווה מדבר בנגב (הכוללת יישובים ערביים-בדואיים רבים), העיר רהט, המועצות המקומיות שגב שלום ותל שבע ליד באר שבע, ערערה, חורה, אל-קסום, כסיפה ולקיה. הניתוח נערך עבור 255 רשויות מקומיות, מתוכן 201 עיריות ומועצות מקומיות ו-54 מועצות אזוריות.

מעיון בנתונים שפרסמה הלמ"ס בנובמבר 2018 עולה כי קיים פער גדול במצבן הכלכלי-חברתי של הערים הגדולות בישראל. ת"א-יפו (430 אלף תושבים) ורמת-גן (200 אלף), למשל, מצויות באשכול ה-8. ואולם, ירושלים (860 אלף), בני ברק (180 אלף) ובית שמש (100 אלף) באשכול השני והעני. ערי הדרום, באר שבע (200 אלף), אשדוד (220 אלף) ואשקלון (130 אלף) שייכות לאשכול 5 (כך גם בת ים); נתניה (200 אלף) שייכת לאשכול 6 ואילו שליש מהערים הגדולות שייכות לאשכול החמישי: חיפה (280 אלף), ראשון לציון (250 אלף), פתח תקווה (220 אלף), חולון (190 אלף) ורחובות (130 אלף תושבים).

ממשלה נגד האזרחים

צווי הריסה חולקו בקלנסווה; המשטרה דיכאה הפגנת תושבים

ראשית בצווי הריסה, ואחר כך במעצרים ובאלימות משטרתית כלפי מפגינים וחברי כנסת.

יוסף לאור

סיעת אנחנו העיר בתל אביב-יפו חתמה על הסכם קואליציוני; אסף הראל יכהן כסגן ראש העיר

אסף הראל (מעתה אמרו: סגן ראש עיריית תל אביב-יפו) וסיעת אנחנו העיר חתמו השבוע (3.2) על הסכם קואליציוני עם סיעתו של ראש העיר רון חולדאי, תל אביב-אחת. הראל יכהן בתפקיד סגן ראש העיר ויהיה אחראי לתחום הבינוי והתשתיות. אמיר בדראן, נציג חד"ש בסיעה, יכהן כיו"ר משותף בתיק יפו; מוריה שלומות תנהל את הוועדה לזכויות האדם של העירייה, ובמסגרת הליך הרוטציה, תכהן הפעילה החברתית מכי חכם נאמן כיו"ר הוועדה לקידום מעמד האישה.

שולה קשת, יו"ר ועד שכונת נווה שאנן וחברת מועצה מטעם הסיעה, בחרה שלא לחתום על ההסכם ולפעול מספסלי האופוזיציה. למרות זאת, בחרו חברי המועצה שלא להתפצל. הסיעה תפעל מספסלי האופוזיציה והקואליציה במקביל.

מסיעת אנחנו העיר נמסר כי "מתוך רצון להגיע להסכמה, החלטנו לכבד את ההחלטות השונות ולפעול יחד למען המטרות המשותפות על אף הדרכים השונות. מבחינתנו, חשוב להישאר מאוחדים בסיעה, ולהמשיך לבנות פה תנועה לשינוי עירוני. את זה כולנו מחויבים להמשיך לעשות יחד".

בקרוב מצביעי הסיעה ותומכיה היו שמתחו ביקורת על ההחלטה. זאת לאחר שהראל טען במהלך קמפיין הבחירות שפניו מועדות לאופוזיציה. בסרטון שהעלה השבוע לעמוד הפייסבוק שלו, הסביר הראל את החלטתו: "במהלך הקמפיין היה לי ברור שהפנים שלנו לאופוזיציה. לא האמנתי ולא העליתי על דעתי שנשב עם חולדאי. לא האמנתי שנקבל תיקים משמעותיים, עם אפשרות להשפיע ולעשות שינוי.

"אבל במהלך המו"מ משהו קרה. פגשתי בעירייה אנשים מקצועיים שצמאים לרעיונות חדשים וראש העיר הבטיח לתת לנו את מה שרצינו, כולל חברות בוועדות משמעותיות עם הזדמנות להשפיע על עתיד כיכר אתרים, לגשר בין תושבים לעירייה בשכונות שעומדות לפני פינוי, להוביל את המאבק לסגירת התחנה המרכזית החדשה ולהציע את מערכת החינוך ביפו לעתיד חדש. אלה דברים המצדיקים כניסה לקואליציה". במסגרת ההסכם הקואליציוני, הוחלט על פעולה במגוון נושאים בין סיעתו של חולדאי לסיעת אנחנו העיר, שהשיגה ארבעה מושבים במועצה. בין הנושאים שבהם ישתפו הסיעות פעולה: ייצוג הולם ושקיפות, שוויון מגדרי, פלורליזם, יפו, דרום העיר, פינוי התחנה המרכזית החדשה, תחבורה ציבורית, חנייה, פתרונות דיור וסוגיית כיכר אתרים.

תושבי קלנסווה והוועדה העממית בעיר הכריזו מצב חירום. צווי הריסה הוצאו ל-87 בתים. שלושה מהם צפויים היו להתממש כבר השבוע, אך בינתיים עוכבה ההריסה באמצעות צו מניעה לאחר עתירת העירייה לבית המשפט.

המדינה טוענת שהבתים נבנו ללא היתר, אבל כאשר נבנו, לא הייתה בקלנסווה תכנית מתאר בתוקף, מכוחה ניתן להוציא היתרי בנייה. תכנית המתאר אושרה רק ב-2017. לפיה, כל בנייה בלתי-חוקית בטרם אושרה תכנית המתאר – מקבלת תוקף חוקי לאחר חמש שנים.

עודה מוחמד, תושב קלנסווה, מספר כי ביתו עתיד להפוך חוקי בעוד פחות משנה. "בניתי אותו על אדמה פרטית, אבל בגלל מדיניות אפליה של הממשלה – היא רוצה להרוס את הבית שבניתי.", הוא מסביר. "בבניית הבית שלי שמתי את כל החסכוני שלי ושל אשתי. אסור לתת להם להרוס".

את מאבק התושבים נגד ההריסות מדכאת המשטרה באלימות. תושבי קלנסווה הקימו אוהל בכניסה הראשית לעיר ונערכו בו כמה כינוסי מחאה השבוע. ביום שישי (8.2) תיערך בשעות הצהריים הפגנה ארצית בקלנסווה ביוזמת ועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי בישראל.

בשבוע שעבר (29.1) דיכאה המשטרה באלימות את התכנסות התושבים במאהל המחאה ועצרה כמה מהם. השוטרים אף פגעו בח"כ יוסף ג'בארין (חד"ש). באותה היתקלות, תקפו השוטרים גם את חברת הנהגת חד"ש יעלה רענן שהשתתפה בהפגנה.

מחד"ש נמסר בעקבות התקרית כי "כאשר הבחירות בפתח, שוב נוהג השלטון הגזעני בתוקפנות כלפי האזרחים הערבים. התשובה שלנו לממשלת נתניהו היא מאבק יהודי-ערבי משותף: נגד הריסות הבתים, נגד הגזענות, ולמען הכרה וצדק לציבור הערבי".

אלימות כלפי מפגינים, לרבות חברי הכנסת הערבים, איננה תופעה חדשה, אך האלימות המשטרתית בשנים האחרונות גוברת ושוברת שיאים. המקרה של יהודה ביאדגה, ששוטר ירה בו למוות בחודש שעבר בכת ים, הוא רק אחד מני רבים. המשטרה נוהגת באלימות קשה, בראש ובראשונה נגד מיעוטים מופלים וקבוצות מוחלשות. האלימות המשטרתית היא כלי דיכוי בידי מערכת שהיא גזענית ולא-שוויונית ביסודה. ערבים, יוצאי אתיופיה, חרדים, יוצאי חבר המדינות, מזרחים, תושבי השכונות המוחלשות – כולם סובלים מנחת זרועה של משטרת ישראל האלימה.

באחריות לאלימות המשטרתית נושאים גם שרי הממשלה, ובראשם גלעד ארדן, השר לביטחון פנים, ואיילת שקד, שרת המשפטים. האחרונה הנהיגה מדיניות של יד קלה כלפי אלימות משטרתית ושוטרים אלימים. במשמרת של שקד מונתה לראשת מח"ש קרן בר מנחם, שהבטיחה בשיחות סגורות "הפחתה בכתבי האישום שיוגשו נגד שוטרים" ("הארץ", 4.12.2018).

באקלים הפוליטי של חוק הלאום, הכרה ואישור של בנייה בחברה הערבית כנראה לא באים בחשבון. בתקופת בחירות, השלטון נוקט שוב ושוב בתוקפנות כלפי הציבור הערבי.

איראן וישראל בנתיב הסלמה מסוכן

מאת אבישי ארליך

בעגה הצה"לית קוראים לזה מב"מ (המערכה שבין המלחמות). זו לשון נקייה (יופמיזם) למלחמה המלוכלכת שמנהלת ישראל יומם וליל, בעיקר נגד איראן, סוריה, חיזבאללה וחמאס. מדובר במכלול פעולות חשאיות: "סיכולים ממוקדים" (ביטוי "נקי" לרצח ללא משפט), תקיפות אוויריות, לוחמת סייבר ופעולות יחידות מיוחדות והמוסד.

"המערכה שבין המלחמות" היא שם לפעילות מלחמתית-התקפית, רציפה ותכופה בעצימות נמוכה יחסית על סקלת האירועים הלוחמתיים: גבוהה יותר ממה שמכונה בט"ש (ביטחון שוטף) ונמוכה יותר מ"מבצעים" או "מלחמות".

הרמטכ"ל היוצא גדי איזנקוט סיפר שבתקופת כהונתו בוצעו יותר מאלף פעולות מעבר לגבולות המדינה. בעבר אופיינו פעולות אלה בחשאיות, ישראל לא הודתה בהן ולא לקחה עליהן אחריות. לאחרונה, בגלל צרכים פנימיים של מנהיגים להפגין יד חזקה ונוכח מדיניות תומכת ושיטות דומות מצד הממשל האמריקאי, נושר מעטה החשאיות.

ישראל כעת במלחמה בעצימות עולה מול איראן ושלוחותיה. זו מלחמה שלא נירונה ציבורית, ושאנחנו מובלים אליה, בשתיקת כבשים. לא במחי גדול אחד אלא באופן מצטבר; בצעדים קטנים, עקב בצד אגודל, שעל אחר שעל, עד לנקודת האל-חזור.

מלחמה זו, שישאל אינה יכולה לנצח בה, תלך ותאפיל על חיינו. ארה"ב נמנעה 40 שנה, מאז מהפכת חומייני, ממלחמה באיראן. עכשיו ארה"ב בדרכה החוצה מהמזרח התיכון בכלל.

כרוניקה של הסלמה

בשבע שערב (28.1) ביקרה בארץ משלחת רוסית רמת דרג. בראשה עמדו שליחו המיוחד של הנשיא פוטין לענייני סוריה, אלכסנדר לברנסטייב, וסגן שר החוץ, סרגיי וורשינין. הם נועדו עם ראש הממשלה בנימין נתניהו. המשלחת הגיעה אחרי שני לילות של הפצצות ישראליות בסביבות דמשק בהן נהרגו, לפי ארגוני זכויות אדם בסוריה, 12 איראנים ונהרסו מחסנים ומתקנים איראניים וכן סוללת נ"ט סורית.

הכוחות האיראניים בסוריה הגיבו בשיגור טיל בליסטי לעבר ישראל. כיפת ברזל יירטה אותו. דוברת הממשלה הרוסית הביעה את מורת רוחה מההתקפה הישראלית באזור שדה התעופה האזרחי של דמשק.

בכנס המכון לביטחון לאומי בתל אביב אמר (28.1) מפקד חיל האוויר לשעבר, האלוף אמיר אשל, כי אין לישראל את היכולת להוציא את האיראנים מסוריה. הוא טען כי רק הרוסים יכולים לעשות זאת, אבל יש סיכוי גדול מאד כי "הרוסים יתהפכו עלינו".

טהראן הביעה את מורת רוחה מכך שהרוסים אינם עושים ככל יכולתם להגן עליהם מהתקפות ישראליות. רוסיה אמנם סיפקה לסוריה מערכת הגנה אווירית מתקדמת, אך הכוחות הסורים עדיין לא מאיישים אותה. זמן קצר לאחר ההתקפה ביצעה ישראל ניסוי מתוקשר ב"חץ 3", דגם מתקדם של טיל נגד טילים מטווח רחוק.

האיראנים, מצדם, ביצעו ניסוי מתוקשר בטיל שיוט (הטס מתחת לראדר) בשם "חוביזה". לטייל שיוט אין לישראל מענה. לניסוי נלוו דיבורים: מפקד חיל האוויר האיראני הגנרל עזיז נאסירזאדה אמר כי "איראן מוכנה וחסרת סבלנות

להתעמת עם המשטר הציוני ולסלקו מעל פני האדמה". גנרל אחר, סגן מפקד משמרות המהפכה חוסיין סאלאמי, אמר כי "אם המשטר הציוני ינסה לפתוח במלחמה באיראן, זה יביא בוודאות לכיליון ישראל".

נוכח מדיניות ההסלמה שנוקט נתניהו ועל רקע הסרטונים המתלהמים של גנץ, נחוצה פעילות מאומצת ורחבה ככל האפשר של שוחרי השלום במטרה למנוע את המלחמה הנוראה העלולה לפרוץ בין ישראל לאיראן. נתניהו, וגם גנץ, אינם מעוניינים להביא שלום לישראל.

קאסם סולימאני: האיש שמאחורי הכותרות

שמו של הגנרל קאסם סולימאני (62, ר' צילום: ויקימדיה), מפקד כוח "קודס" של משמרות המהפכה האיראנית, שכיח באחרונה על שפתי הגנרלים הישראלים. איזנקוט התרברב כי "לימד אותו לקח", וגנץ הזכיר אותו בנאומו הראשון בצד שמם של נשיא איראן רוחאני ושל נסראללה.

בנאום הבחירות הראשון שלו, איים גנץ על רוחאני וסולימאני "הרוצים להשמיד את ישראל" והתחייב להגביר את המאבק נגדם בממדים הכלכלי, הדיפלומטי והצבאי. סולימאני הוא אכן דמות יוצאת דופן, וראוי שישראלים יכירו אותו. מפקדי הצבא האמריקאי רואים בו את האיש המשפיע ביותר בכל המתרחש במזרח התיכון. הוא בן איכרים עניים ממחוז קרמאן בדרום-מזרח איראן, שעלה לקצונה במלחמת איראן-עיראק בשנות ה-80 של המאה הקודמת.

הוא מפקד זרוע החוץ של משמרות המהפכה כבר 21 שנה. הוא בנה אותה. הוא האחראי להקמת הכוחות הפרו-איראניים בלבנון, בסוריה, בעיראק ובתימן. סולימאני הוא מוסלמי-שיעי אדוק, סגפן, כריזמטי מאוד ומקורב לנשיא רוחאני.

תפקידו אינו משקף את מלוא השפעתו בצבא ובמדינה. סולימאני הוא אסטרטג ולוגיסטיקן מבריק של מערכות לזמן ארוך, הבונה ומעצב צבא יש-מאין. הוא בעל כישורים פוליטיים מובהקים, בעזרתם שילב שבטים וקבוצות אתניות לבריתות ויצר מהן כוחות לוחמים המשתפרים והופכים ממיליציות לכוחות סדירים.

הוא הציל את צבא אסד מקריסה באמצעות שילוב מיליציות אפגניות ופקיסטניות שהקים, ונמנה עם מקימי המיליציות שהביסו את דאעש בעיראק. סולימאני בונה את המלחמה מתנאי השטח, ובשל כך הוא נמנה עם מצביאים כמו גנרל ווה נגויין גיאפ שהנהיג צבאית, בצד הו צ"י מין, את הווייטקונג נגד הצרפתים והאמריקאים בווייטנאם. זלזול בסולימאני ובצבא האיראני הוא איוולת מסוכנת.

”פאחינה 12”.

האפודים הצהובים צמחו מתוך מציאות קשה אך שקופה בעיני האליטות והתקשורת. מה סוד כוחם?

הארגונים החברתיים, המפלגות והאיגודים המקצועיים לא יזמו, ליוו או הנהיגו את מחאה האפודים הצהובים הנמשכת כבר חודשים ארוכים. האפודים הצהובים היו לתנועה חברתית המשתלטת על המרחב הציבורי, לרבות צמתים, כבישים בין-עירוניים ומרכזי הערים. ההפגנות הידועות נערכו אמנם בכירה פריס, אך ההמוניות והאלימות ביותר נרשמות מדי שבוע בערים הגדולות והבינוניות שבפריפריה הצרפתית.

היסוד הספונטני מעניק כוח רב לתנועה, אך גם מציב לה גבולות פוליטיים מסוימים. תופעת חסימת הכבישים, כולל הקמת מחסומים על כבישי האגרה והכבישים המהירים, איננה חדשה בצרפת. בעשור האחרון ארגוני החקלאים עשו זאת לעתים קרובות. אך מעולם לא נרשם מספר כה גדול של מפגינים ושל כבישים חסומים ובמהירות רבה כל כך, שאין ביכולתם של כוחות המשטרה להדוף.

זו תנועה נגד ההון ולמען צדק חברתי או אולי נגד הגלובליזציה הקפיטליסטית והניאו-ליברליזם?

בייסודה זו תנועה העממית ובה עובדים, גמלאים, מובטלים ואף סוחרים קטנים שהחלו למחות בגלל המס שהטילה הממשלה על הדלק בשם ”הגנה על הסביבה”. הקבוצה הראשונה שפתחה במחאה מורכבת מהשכבות שקיומן תלוי בשימוש ברכב פרטי, באזורים בהם התחבורה הציבורית קוצצה ובהם השירותים הציבוריים נעלמים בהדרגה כתוצאה מהמדיניות הניאו-ליברלית.

מרפאות ובתי חולים נסגרים, סניפי הבנקים והדואר הופכים נדירים יותר ויותר, והמשבר דוחק את המובטלים למצוא עבודה הרחק מיישובם. אלה אוכלוסיות פריפריאליות שנפגעו עד מאוד מהמדיניות הכלכלית והחברתית של הממשלות האחרונות, לרבות זו הסוציאליסטית, ותלויות בפרנסתן ברכב. הכנסותיהן אינן מדביקות את קצב עליית יוקר המחיה.

אך החל בשבוע השני של המחאה, דרישות האפודים הצהובים הפסיקו להיות סקטוריאליות. למרות האופי הספונטני והיעדר הארגון ההיררכי, הם הצטיידו במצע ובו 42 נקודות העוסקות בקשת רחבה של דרישות: מעליית שכר המינימום, דרך חיזוק התחבורה הציבורית ועד לשיקום מערכת הרווחה.

דומה כי מקרון, שהעיתונות מגדירה ”נשיא העשירים”, משלם מחיר על עשרות שנות מדיניות ניאו-ליברלית.

בהחלט. מקרון רק העמיק את המשבר ואת המחאה, שהייתה עד כה בעיקר מחאת העובדים והאיגודים המקצועיים, ושפרצה נגד המדיניות הניאו-ליברלית של שני הנשיאים שקדמו לו, ניקולא סרקוזי ופרנסואה הולנד.

מחאות אלה נחלו בחלקן הגדול מפלות כואבות. מפלות אלה הרחיקו רבים מהאיגודים המקצועיים, אולם אין פירוש הדבר שהזעם והרצון להיאבק על המרחב הציבורי נעלמו.

מקרון הוא מקרה מיוחד. הוא היה ראש ממשלתו ה”א-פוליטי” של הנשיא הולנד. הוא הגיע לשלטון ללא מפלגה וללא מנגנון ארגוני, יחד עם קבוצה של טכנוקרטס שצמחו בדירקטוריונים של התאגידים הגדולים. קבוצת צעירים זו, מרושתת היטב בגלובליזציה הקפיטליסטית, קפצה מעל לראשם של המפלגות הקיימות ושל הפוליטיקאים הוותיקים, הגדידה את עצמה ש”אינה שמאלית או ימנית, אלא בדיוק במרכז”. היא משלמת כעת את מחיר היהודה.

שיחה עם הסוציולוג דני מרקלן

מדוע נמשכת מחאת האפודים הצהובים בצרפת

רכבות מפגינים זועמים שבו והפגינו ברחבי צרפת בשבת האחרונה (2.2) נגד מדיניותו הכלכלית והחברתית הניאו-ליברלית של הנשיא עמנואל מקרון. זו השבת ה-12 ברציפות בה ה”אפודים הצהובים” מפגינים בדרישה לשינוי מן היסוד של המדיניות הכלכלית והחברתית ובתביעה להתפטרות מקרון וממשלתו הימנית.

לגל המחאה יש להוסיף את השביתה הכללית שנפתחה השבוע (5.2) ביוזמת הקונפדרציה הכללית של העובדים (CGT) ותחת הכותרת: ”נגד המדיניות הפועלת לטובת ההון והפוגעת בעובדים”. לשביתה הצטרפו איגודים מקצועיים נוספים. ”הממשלה והמעסיקים לא נתנו כל מענה סביר לדרישות החברתיות הצודקות”, נכתב במגשר שהופץ במקומות העבודה לקראת השביתה.

מקרון, מצדו, נוקט מתחילת 2019 בשיטת ”המקל והגזר”: תוספת מזערית לשכר המינימום, פתיחת דיאלוג מבוקר למדי עם שכבות עממיות, בצד הקשחת הדיכוי המשטרתי המפיל נפגעים רבים בקרב המפגינים והחוטף ביקורת גוברת בקרב פוליטיקאים מן השמאל ומשפטנים.

מחאת האפודים הצהובים אינה נעלמת או דועכת במרוצת החודשים. מדוע? על כך התבקש להשיב הסוציולוג הפוליטי הצרפתי פרופ’ דני מרקלן בראיון שפורסם בעיתון הארגוני

מדובר בסדרות הדוקו-פשע הפופולריות ובין אם בסדרות הבלשיות העלילתיות (דוגמת "שחיתות" המוערכת).

לעומתן, הטכנולוגיה ב"האשמים" לא מוצגת כזו העוזרת לפענח את הפשע, ואינה עיקר המנוע העלילתי. טכנולוגיית המעקב נוכחת, אך למרות שהיא מקדמת במעט את הרדיפה, היא בעיקר מוצגת כמה שמתנגד למנוע הסיפור הבלשי – כלומר, פערי המידע. דומה שאם הייתה לבלש היכולת לקבל את המיקום המדויק של שיחות הטלפון, היה מסתיים הסרט מיד כשהחל. עניין זה מודגש שוב ושוב לאורך הסרט: מצד אחד

הבלש הולם במוקד הטלפוני (מתוך הסרט)

הטלפונים שאסגר מקבל במוקד חושפים פרטים על זהות המתקשרים; מצד שני, את עיקר הפיענוח מבצע השוטר בעל האינטואיציות המחודדות, שנשאר מתוסכל מול המיקום המשוער של החוטף שמעניקה לו הטכנולוגיה.

לעומת הטכנולוגיה הפולשנית והחושפנית, הפשע דורש סוד, הסתרה ולבסוף גילוי ויודי – גם של הפושע רדוף האשמה וגם של השוטר הנמצא בקו השני של הטלפון.

באופן מפתיע, התחושה העולה מהצפייה בסרט היא, שייתכן כי אנו חוזים בימיו האחרונים של הז'אנר הבלשי, למרות ההצפה והפופולאריות של סדרות פשע ומשטרה.

מצד אחד, העיסוק בראיות פורנזיות מוכיח לנו כי גם כאשר ישנה כל הטכנולוגיה הנדרשת, עדיין אפשר שיהיו אינספור דיונים על חפותו או אשמתו של החשוד. במובן זה, גם כאשר ישנם כל הכלים לדעת, עדיין נותר מקום לספק (למשל פרשת הרצח של תאיר ראדה).

מצד שני, ברמה עקרונית יותר, דומה שמרחש מעבר מפשע המושחת על חשיפה של סוד שבסופה ויודי, לחשיפה בלתי-פוסקת שאין לה עניין לא עם אמת ולא עם אשמה, בין אם מדובר בהאשמה ציבורית של הפושע ובין אם באשמה של הפושע עצמו.

הטכנולוגיה, כידוע, משמשת אותנו לא רק לאיתור פושעים, אלא גם לתיעוד ולחשיפה בלתי-פוסקת של עצמנו. אלא שהאופן שבו אנו חושפים את עצמנו מתרחק אט-אט מהצורה של ויודי (על הרגשות שלנו, על מה עשינו רע היום וכן הלאה), ולובש צורה של חשיפה נטולת כל בושה.

במובן זה, אפשר לשער כי אם "האשמים" היה נעשה כמה שנים מאוחר יותר, לא רק שהטכנולוגיה הייתה מסייעת למצוא את החטופה כבר בדקה הראשונה, אלא ייתכן שהחוטף אף היה מצלם את החטופה ומעלה את התמונות לרשת האינטסגרם.

אם נרחיק לכת אפילו יותר, אפשר לדמיין כי בעולם כזה כלל לא יתבצעו פשעים של חטיפה. את מי יעניין לפשוע בעולם חסר בושה לחלוטין? אפשר לקרוא לעולם כזה "אוטופי", אבל אפשר לחשוב על סוגים אחרים של פשעים שיחליפו את הפשעים הנוכחיים.

"האשמים", אם כן, נשאר בפרדיגמה הנוצרית של הוויודי ומסיים את עלילת הבלשות עם פענוח וגילוי האמת, גילוי העצמי ויודי וחרטה על הפשע. ייתכן מאוד שלא ירחק היום בו נוכל להתגעגע לעלילה "שמרנית" מסוג זה.

הבלש מול הטכנולוגיה

רשמים מצפייה בסרט המתח "האשמים" בבימוי גוסטב מולר

מאת דורית גרסטנפלד

"האשמים", סרטו החדש והמצויץ של הבמאי הדני גוסטב מולר, מבוסס על אמצעי קולנועי-עלילתי מרכזי, כאשר עיקר ההתרחשות נמסר לנו באופן עקיף.

אסגר הולם, שוטר במוקד החירום הלילי, מקבל שיחה מאישה שנחטפה ומנסה לתור אחר עקבותיה במשך לילה שלם מתוך חדרו הקטן במוקד.

ברקע מרחפת הרחקתו של הולם מיחידה מבצעית של המשטרה עקב תקרית שאמורה להיות מוכרעת ביום למחרת בבית המשפט. תקרית זו מסבה לו רגשות אשם כבדים.

כמו בכל סיפור בלשי, את העלילה מכונן הפער בין הפשע שהתרחש לבין מה שיודעים החוקר והקהל. אולם הפעם האמצעי העלילתי נמתח לקצה, ויחד עם הדמות הראשית אנו מצויים בחוסר אונים כמעט מוחלט. הקהל ניזון מרסיסי מידע, בעוד שהשוטר המוכשר מנסה להרכיב אותם לכדי סיפור חטיפה קוהרנטי.

בצד דוגמאות קולנועיות קודמות לדרמות פשע המתרחשות במקום אחד ("12 המושבעים" הידועה או "קלטת" המוכרת פחות), את "האשמים" מעניין להבין דווקא על רקע המעבר של סדרות בלשות להתבססות על ראיות פורנזיות – בין אם

אל-אתיחאד לראשונה ברשת

לקראת כנס פתיחת המאבק לתוספת שכר המדריכים במסגרות לילדים ונוער בסיכון

בתל אביב ייערך ביום חמישי הקרוב, 7 בפברואר, כנס פתיחת המאבק למען תוספות לשכר למדריכים במסגרות לנוער וילדים במצבי סיכון. הכנס יחל בשעה 19:00 בבית התנועה הקיבוצית, ברחוב דה וינצ'י 13. כך נמסר מארגון כוח לעובדים המאגד את המדריכים.

מכוח לעובדים נמסר עוד כי "הגיע הזמן לדבר על עבודת המדריך כמקצוע חשוב ולהשוות את השכר ושוי השעה לכלל המדריכים בענף החינוך והטיפול בילדים ונוער בסיכון. הגיע הזמן לדבר על עבודת המדריך החינוכי והטיפולי כמקצוע לכל דבר שדורש מיומנויות, יכולות וניסיון ייחודיים".

יצוין שמשרד העבודה והרווחה קבע כי שכרם של המדריכים במעונות חסות הנוער יעמוד על 37 שקלים לשעה לפחות. השאלה ששואלים עובדי יתר המסגרות ומעונות הנוער היא, מה לגבי מדריכות ומדריכים ביתר המסגרות המטפלות בילדים ונוער בסיכון. שם, בשונה ממעונות חסות הנוער, השכר עדיין נמוך מאוד ונושק לשכר המינימום.

"אם משרד העבודה והרווחה קבע כי שכרו של מדריך יעמוד על 37 שקל במעונות חסות הנוער, אין סיבה הגיונית שמדריך או מדריכה אחרים שעושים את אותה עבודה במסגרות ובעמותות אחרות ישתכרו הרבה פחות", נמסר מכוח לעובדים.

בסוף השבוע (1.2) הושקה לראשונה מהדורה מקוונת של העיתון הקומוניסטי בשפה הערבית, "אל-אתיחאד".

לוגו העיתון "אל-אתיחאד"

"אל אתיחאד" הוא העיתון היחיד הרואה אור מדי יום בשפה הערבית במדינת ישראל. ב-1944 הקימו אותו פעיליה של הליגה לשחרור לאומי, ומאז מתנוססת בעמודו הראשון הסיסמה "פועלי כל העולם התאחדו". עד 1965 העיתון הופיע מדי שבוע; מאז ועד 1983 פעמיים בשבוע, ומ-1983 ואילך מדי יום. מייסדי העיתון היו אמיל חביבי, ששימש עורכו הראשי הראשון, פואד נאסר ואמיל תומא.

"אל-אתיחאד" הוא העיתון הערבי הראשון שבחר לציין ימי זיכרון של מאורעות חשובים בתולדות המיעוט הלאומי הערבי-פלסטיני בישראל, דוגמת יום השנה לטבח כפר קאסם, יום האדמה ועוד. הוא היה הראשון לסקר בהרחבה את סוגיית הפליטים הפנימיים, העקורים ואת ההיסטוריה של היישוב הערבי לפני 1948.

מאז הקמת המדינה נסגר העיתון פעמיים בגין סעיף 19 לפקודת העיתונות, המאפשר לשר הפנים לסגור עיתון על סמך ידיעות המפורסמות בו ו"עלולות לסכן את שלום הציבור או לעורר בו בהלה". ב-1952 נסגר העיתון לתקופה של חודש, יחד עם העיתון הקומוניסטי בשפה העברית "קול העם", בשל תקיפת ממשלת מפא"י על עמדותיה הפרו-אימפריאליסטיות ביחס למלחמת קוריאה.

ב-1988 נסגר העיתון לשבוע, בעת שלטון הליכוד, בשל מאמרים שפרסם לקראת יום האדמה. יצוין שבמשך עשרות שנים נאסרה הפצתו של "אל-אתיחאד" בשטחים הפלסטיניים הכבושים.

לעיון במהדורה המקוונת של "אל אתיחאד":

<http://www.alittihad44.com>

מערכת השבועון "זו הדרך"
מברכת את מערכת "אל-אתיחאד"
על השקת המהדורה המקוונת של
העיתון הקומוניסטי בערבית

המפלגה הקומוניסטית הישראלית - סניף ת"א

מפגש קריאה ביקורתית מרקסיסטית

בכתבי הפובליציסטית חנה ארנדט

בהנחיית ד"ר נועם יורן

יום ג', 12 בפברואר, 20:00, אחד העם 70, ת"א

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

ארץ הדממה והחשיכה - ורנו הרצוג

1971, מערב גרמניה (גרמנית; כתוביות באנגלית)

מוצ"ש, 9 בפברואר, 20:00, אחד העם 70, ת"א